

4 с ц е н а

Търновград. Царевец. Зала в палата.

/Борил крачи неспокойно. Госпожа Теодора
е застанала пред прозореца./

БОРИЛ: Защо ли се бави още Радул?

ТЕОДОРА: Ето го долу в градината.

БОРИЛ: Къде?

ТЕОДОРА: Ей там зад бряста... Но там има и някакъв друг човек.
С кого говори той?... Виж как предназливо се озърта наоколо...
Радул крие нещо от теб.

БОРИЛ: Никога не съм изтривал от сърцето си недоверието към
него. Той беше най-предания Калоянов войвода.

ТЕОДОРА: И ти, безумнико, вънра тази змия в своето гнездо със
собствените си ръце!

БОРИЛ: Но човекът, с когото говори той е... Мария!...

ТЕОДОРА: Какво ще диги Мария по това време в градината?

БОРИЛ: Ясно е какво... Как не съм се сетил досега. Той прие
да ми служи заради нея.

ТЕОДОРА: А на нас къде ни са били очите? И няма никой не спомена
дума за тази любов!... А може би той си въобразява да се сроди
с царския дом?

БОРИЛ: Защо не? Така ще имаме две ползи. Първо ще привържем
по-яко войводата към нас. И второ - ще се избавим от тежката
грижа за Мариината зестра.

ТЕОДОРА: Но тя е още малка.

БОРИЛ: А не сгоди ли недавна венгерския крал петгодишната си
дъщеря. Не, не. Време е вече да се помисли и за Мария. Трябва
да се погрижим за венето й!... Върви сега! Той иде...

/Теодора бързо излиза. От другата страна
след малко влиза Радул./